

szépséges kiteljesedésének a tiszta eszköze. Hodiernában ő ezt a szépséget és jóságot megtalálta.”

6. Umberto Eco: BAUDOLINO. Fordította Barna Imre. Európa, 2006. 74.

7. Ennek a kérdésnek a kifejtéséről is szól egyik írásom: AZ ÉN, A MŰVEM MEG A TÖRTÉNETEM (A

DISZKRÉCIÓ MIKÉNTJE AZ OKSZITÁN VIDÁKBAN ÉS RAZÓKBAN). *Literatura*, 1995. 3. szám, 231–245.

8. Szigeti Csaba: A SENHAL. A NÉV NEVE. *Palimpszeszt*, 10. szám. http://magyar-irodalom.elte.hu/palimpszeszt/10_szam/13.htm.

9. Jean Boutière–A.-H. Schutz: i. m. 19.

Vlagyimir Viszockij

[ITT ÖSSZESIMUL REMEGŐN A FENYŐ]

Marinának

Itt összesimul remegőn a fenyő,
Itt árva, riadt a madárdal.
A völgy, ahol élsz, csupa bűvös erő,
S te foglya vagy életen átal.

Ha a zelnice szárad a szél melegén,
Ha az orgona hull az esőben,
Van egy vár, odamentelek akkor is én,
Hova sípzene leng pihenőben.

Varázslat a több ezer évnyi sötét,
Mely elfedi tőlem a lényed,
Te azt hiszed, érzed a szép örömet,
S hogy itt a vadonban a lényeg.

Ha nem ül meg a harmat a fák levelén,
Ha a Hold ki-kisütne, de nem mer,
Ama várba kimentelek akkor is én,
Súsog ablakainkban a tenger.

Mi nap, melyik óra – jövőbe ki lát? –
Osonsz te elém elepedten...
E kar megölelve röpít oda át,
Ahol ártani már lehetetlen.

Veled érek a várba, akard te is így –
Hiszen annyi erőt beleadtam...
Ugye jó *kalyibámban* az édeni frigy,
Ha a díszszoba mégse lakatlan?

(1969)

ADJATOK HÚST AZ EBEKNEK

Adjatok húst az ebeknek,
Hátha egy jót marakodnak;
Kvaszt meg a részegeknek,
Maglehet, ráfanyalodnak!

Zsírosak ám a varjak,
Csószta ide: sok-sok bábot!
Párok ölelni akarnak,
Adjatok holdvilágot!

Szórjatos rizst a vízbe,
Hátha a csíra kinőne.
Szófogadó leszek íme –
Vágyok egy slukk levegőre!

Húscafat ment a kutyáknak,
S egy se szaladt marakodni;
Vodka sok esti piásnak,
S egy se akart nekifogni.

Varjakat űznek a népek,
Ám azok el se repülnek.
Párokat összesegélnek,
Hát ugyanők menekülnek.

Bő vizet ittak a földek,
Mégse teremnek, Isten!
Friss levegőre kilöktek –
Most mi' csinálhatok itten?!

Marosi Lajos fordításai

Áfra János

MAJDNEM IDŐBEN

Várni a kapu előtt,
végignézve az utca törésvonalain.
Lehajolni lélegzetvétel nélkül, remélve,
hogy lesz valami megindító az ereszkedésben.
Ahogy bogarak szaladnak szét behajló térd előtt,
és hangyaboly buggyan fel a távoli járdaszigeten.
Aztán feltűnik az eldobott sörösdoboz is,
meg a tövig leszívott csikkék városa,
majd egy zsebkendő a mobil rezgésekor.
Valamit akarni még, de már nem reagálni.
Guggolva, fáradtan, megfeketült körömmel.
Üveg nehezül el mosatlan kezek között.
Csókok ülnek ki a forró homlokra,
galambok a kerítés fölötti vezetésekre.
Lábuk csipesz. Az előző napok
beszélgetéseit tartják még néhány óráig
egybe. De aztán elnehezülnek
az elektromos szárítókötél mondatrongyai,
és a szomjas aszfalt rései közé esve
minden jelentés magára marad.
Mint egy közeli csillagra néző arc.
Feloldódni mélysötét résekben
vagy a fehérben veszni el.

AMPUTÁLT ANGYALOK

A folyton üres szoba depressziót okoz,
a depresszió jogot formál a halálunkra,
a halál reményt ígér az újjászületésre,
az újjászületés kilátást az egyedüllétre.

Mintha tényleg tehetetlenek lennénk,
akár az amputálásra ítélt angyalok
egy temető vandáljaival szemben,
csak mi magunkat bontjuk részekre.

Mert több módunk van a társtalanságra,
valamivel több érzékünk az önsajnálathoz,
több eszközt használunk az élet ellen is,
és több hitet vetünk az újrakezdésbe.

Elpattant kőangyalok nem fornak össze,
és porladó testünk nem fiatalodik meg,
de kicserélődve felépül valami mássá,
amiben ott van egy múltbéli akarat.

Alkudj le darabjaimból, én hagyni fogom,
és vedd el, amit találsz, hogy ne legyen
mit többé földre hoznom, csak ígérd meg,
hogy nem tér vissza, amit sikerült elhordanod.

Tatár Sándor

JÁTSZÓTÁRSAM MÁR NEM AKAROK LENNI??

Elfelejtettem játszani?
Nincsen rímem a *gangra*?!
Éltem: egy festő vásznai,
hol jó, ha néhány hangya

masírozik vagy tévelyeg
(ha így, ha úgy: parányi.
Hová tevém az éveket?!
S még mit tudok? Parázni!?)

Saját örökség: hangya-lét
fogyó magát feléli –
maga után mit hagyna szét?
mi tudna még *beérni*?

Leérett már a mandula,
rideg az őszi képtár;
megtört, lemondó mozdula-
tom sem soká kísért már.

*(Csak egy költőnyi mélyedés
a hegyben, amely befogad –
újra hívna az élet, és
átvészelném a fagyokat.*

– Ezt írtam, voltam ily botor,
holott minden enyém lehet
[az ön-részvét hová sodor!?
Az ember benne kéjeleg...]

»Elégtételt!« süvöltözöm.
Ajkat biggyeszt a démon.
Senkiben sem (így ösztönöm)
marad utánam mély nyom.

A városokban forgatag:
plázákban pezsg az élet;
az irigy lúzer mondja csak:
»Ilyen a nyáj, ha béget!«

Méz'csuprát ki-ki élvezi;
vigyáz(?): holnapra jusson –
egy zabál, 'másik étkezik,
...én kajtatom a jussom:

»Tanulást! Tán ennyi jár!«
De gúnykacag a párka –
»Nem jár tenéked semmi már.«
S jövőmet felzabálja.

Mégsem rettent, lásd, ez se meg –
van rímem *őszre, végre*.
Már elhagyott a rettenet:
ha nincs hit, nincs veszély se.

Nem szívok bús dohányokat,
szemem nem csillog szesztil;
ha rút lidérc meglátogat,
szempillám meg se rezdül.

De hogy *feledtem játszani!*?
Ez jó véget nem érhet.
Végét ilyen mért várja ki
pimf látszatéletének??